

GYÖRI LÁSZLÓ

Kiver a láz, földem eltemet

*Kiver a láz, földem eltemet,
nem tudom, hogy mért vagyok beteg.*

*Szerelem nélkül; munka nélkül
meg kell nyugodni tévedésből.*

*Ablaknál, kútnál álldogálok,
látom a fagyos, elmúló világot.*

*Tévedni jó, ment hát ismeretlen.
Ki fog követni hétfőn, kedden?*

*Anyám idenéz, ő sem értheti,
miért lettem idegen neki.*

*Látomás? eposz? köznapi öröm?
Ki vállal szerdán, csütörtökön?*

*Fölsír, hogy milyen szerencsétlen,
két fia veszik észrevétlen.*

*Ki néz rám pénteken, szombaton?
Istenem, a vízfejű fájdalom?*

*Anyám, mondd, mibe fogódzak,
üres az óra is, ha kongat.*

*S mi marad? csak a vasárnap.
Kollégiumi, kórházi vaságyak.*

A holdvivő bárány

*Lehajlik havasan, hajlik: a szivárvány,
azon jődögél le egy fekete bárány.*

*Az üzenethozó lép a zúzmarában,
farkasfej bóbiskol csipke-maskarában.*

*Fölhajlik havasan, hajlik a szivárvány,
azon mendegél föl egy fekete bárány.*

*Mendegél, meg sem áll a fekete bárány,
huzakszik a holdra; magas a szivárvány.*

*Amikor a holdat túlfölül tapodná,
akkor az a bárány szarvaiba fogná:*

*Nem ahogy a nyűgöt, nem ahogy a jármot,
nem ahogy foga közt árkon a bogáncsot,*

*ahogyan a gyertya hordozza a lángot,
úgy viszi a holdat, viszi a világot.*

Nyitány

Vízalatti ablakot nyitottam,
nyitottam földfölötti boltot
Emezt a szájnak, hogy az éhség
ne kezdhesse földi kísértését,

amazi a szívnek, hogy a jóság
leróhassa nagymúltú adóját.
A gyönyör nyitott most ablakot
s boltot a ruhátlan gyönyör:

Föld fölött nyitottam ablakot,
nyitottam ablakot a háznak,
de azt se tudtam, hogy hol vagyok,
„huj”-jal vagy „haj”-jal parolázzak.

Miféle népből jöttem én,
a törzsjegy kiével egyezik,
kinek szívébe döftem én,
hogy fölvérzek megint?!

Éjszaka volt, őszi. Vadlibák
jajongtak csúnya nádi hangon;
akár a síp. Hol volt a vihánc?
a hancúk, hajcihők? Víz alá
rogytak a puffadt harmonikák.

Csőrükből vadmagot hullatott
a barbár honvágyak királya,
s ők húzták, csak húzták a magost,
akár a mauthauseni árva.

Szilvafa

Megérlelsz élet és halál
rejtelmes szilvafa
gyökéren gyümölcs napsütés
levélen éjszaka

Élek és megérlelsz halál
gyötrelmes szilvafa
rézüstben gyökérfortyogás
a földben ég szaga

Halok és megérlel a lét
szilvafa rejtelem
közmondásig tarolva áll
én vagyok kertje sem

Élet és halál megérlel
elrejt a szilvafa
gyökérrel ággal levéllel
mely örök és soha

Éveim enyve

*A tarkón a maszk, vagyok sajtó haraszt
az én sárverte hazából.
Szégyen nem rogyaszt, kevélység nem dagaszt,
sorsom túróm igazán jól.*

*Búsan olvastam, hogy aki múlt hatvan,
öregember már, ha nem vén.
Vagyok hatvanhat, az idő elaggat,
ragadok éveim enyvéen.*

*Olyan ártatlan: hogy aki már hatvan,
öregember, vén töpörtő.
Ártatlan mondat, vétlen méregoldat,
egy kis felém röppenő kő.*

*Veleje annyi: ideje meghalni,
ideje meghalni lassan
ilyen öregnek, hisz sokan hörögnek,
ha már évük száma hatvan.*

*Aki hatvanhat, mi jót is akarhat
azon kívül: egyre túlél?
Csak egy jobb Istent, amelyet nem ismert,
de aki emberi, húsvér?*

*Nem kell Egyisten, nem kérek senkit sem
átszabni, én, aki voltam.
Nagyon jó a maszk: vagyok sajtó haraszt
tél-túl egyre-egyre jobban.*

*Nem kell dicsőség, ne jussak előrébb,
adjam a javát magamnak.
Dolgozom, élek, műben elomlik a vétek,
amely napról napra szaggat.*

*Ahogy a részem, úgy élek egészen,
tetőtől talpig nyugodtan.
Ír, aki írhat, nem sért a papírlap,
de a szó árnyéka bosszant.*

*Annyi, amennyi, minek megrezenni,
hogya újabb év ül mellém?
Az idő balján, ha így folytathatnám,
életem is megérhetném.*

GYŐRI LÁSZLÓ (1942. január 29., Orosháza) az ELTE magyar–könyvtár szakán végzett 1966-ban, az Eötvös Kollégiumban lakott. Budapesten él, az 56-os Intézet könyvtárosa. Többek között Radnóti Miklós- (1977) és József Attila-díjas (1992). 1994-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével tüntették ki.

Kötetei: *Ez a vers eladó*. Bp. Magvető, 1968. 81 o. (Új termés); *Tekintet*. Bp. Magvető, 1980. 104 o.; *Skandalum*. Régi és új versek. Bp. Ferenczy, 1995. 95 o.; *Lapokkúszás*. Győri László versei. Bp. Magvető, 1984. 101 o.; *Kutyafoci*. Gyerekkersek. Miskolc, Felsőmagyarország, 1996. 56 o.; *Bizonyos értelemben*. Válogatott és új versek. 1964–2001. Tatabánya, József Attila Megyei Könyvtár, 2002. 242 o. (Új Forrás könyvek); *A kései éden*. Visszaemlékezések. Bp. Noran, 2005. 236 o.; *A rabbiánus kecsketartó*. Elbeszélések. Bp. Orpheusz, 2009. 207 o. (Orpheusz könyvek).